

Kniha I.

13. kouzelník

„Přátelství je slunce, které nikdy nezhasne.“
neznámý autor

dvánáct mužů, oděných v dlouhých, pestře vyšívaných sutanách, sedělo kolem oválného stolu z masivního dubového dřeva. Místnost byla spoře osvětlena loučemi, zasazenými do kovových držáků ve všech rozích místnosti. Všichni přítomní mlčeli a házeli po sobě netrpělivé pohledy.

Po několika minutách ticha se zvedl vysoký muž s dlouhými havraními vlasy a hustým vousem. Vlasy i vousy měl místy protkané stříbrnými nitkami, což dodávalo sílu jeho autoritě a eleganci.

„Naše situace je vážná! Nechali jsme se ukolébat dobrými zprávami z jiných kouzelnických oblastí a při tom nám uniklo vše podstatné. My teď budeme muset čelit velké hrozbě!“

„Co navrhuješ, Arture? Pokud má únos princezny Sandry s tímhle něco společného, pak nám nezbývá moc času. Krvavý úplněk bude přesně za měsíc,“ zeptal se poněkud mladší muž.

„Nenapadá mě jiné řešení než poslat všech třináct,“ pronesl vážně Artur.

„Třináct? Chtěl si snad říct dvanáct, ne?“ ohradil se jiný člen rady.

„Myslel jsem tím i Draga.“ Artur si nebyl jist, jestli tohle všechno bude k něčemu platné, ale věděl, že síla všech třinácti by mohla Temného kouzelníka zničit, nebo alespoň na nějaký čas zastrašit.

„Draga? Pokud vím, tvůj syn nebyl ochoten vstoupit do kouzelnického řádu a tudíž neumí užívat žádná kouzla. K čemu ostatním asi tak bude?“ Mezi ostatními členy rady to vyvolalo bouřlivou diskuzi.

„Tak dost!! Ticho!! Chápu, že některým z vás je Drago proti mysli, ale je to můj syn. Naprosto mu důvěřuji. Kdo jiný by byl ostatním lepším průvodcem v lidském světě než ten, kdo mezi nimi žije celý svůj život? Říkám vám povolejte i Draga. A to co nejrychleji!“ Tím Artur ukončil debatu a bez dalších řečí odešel z místnosti doufaje, že se všichni sejdou co nejdříve.

arevné listí se pomalu snášelo k zemi a skoro neslyšně na ni dopadalo. Na polích se sklízely brambory, v sadech jablka. Podzimní slunce mělo ještě dostatek síly, aby připravilo obyvatelům jedné malé vesničky mnoho radosti. Z komínu malého statku na kraji Argonu se linul kouř.

„Pospěš si Elis. Jestli s námi chceš jet na trh do Tarapaky, musíš být do půl hodiny připravená,“ hubovala matka svoji dceru.

„Jen ji nech, ať se v klidu přichystá,“ vnesl se do toho otec v klidu pokuřujíc dýmku.

„Kluci!! Snídaně! Už ať jste u stolu!“ zavelela opět paní domu, statná selka ve středních letech. Z malého podkroví statku se ozval dupot dvou párů nohou a veselý smích. Po schodech se za chvíli přiřítily dva střapatí chlapci. Mladší Erik, kterému bylo právě osm a starší Teodor, kterému bylo deset. Jejich sestra Elis již spořádaně seděla u stolu a nervózně se při pohledu na své brášky zavrtěla.

„Mami? A kdo se postará o tyhle dva raubíře, když já pojedu s vámi?“

„No, holčičko. Myslela jsem, že požádáme Draga. Pravděpodobně nebude mít radost, že je to tak narychlo, ale vždycky nám ve všem vyšel vstříc,“ usmála se matka na dceru.

„Huráááá! S Dragem je vždycky fajn legrace,“ vypískli oba chlapci a radostně se hrnuli ke stolu. Do toho shonu se ozvalo rázné zaklepání na dveře.

„Ticho a jezte už. Jdu otevřít.“ Všichni matku naoko poslechli, ale při tom zvědavě nakukovali, kdo že je to přišel navštívit.

„Ahoj, Marlen,“ usmál se na ni mladík stojící za dveřmi. Marlen chvíli mlčky stála a prohlížela si snad nejzvláštnějšího člověka, co kdy viděla. I když ho znala už od doby, kdy byl malé děcko, vždycky když ho viděla musela si ho důkladně prohlédnout a to učinila i teď. Byl drobnější štíhlé postavy. Havraní vlasy mu lemovaly kulatý obličej a volně mu spadaly na ramena. Z pod tmavého obočí na ni hleděly dvě hluboké tmavé oči. Pokožku měl opálenou a tváře od sluníčka malinko pihaté. Jemně vykrojená ústa odhalovala dvě řady dokonale bílých

a rovných zubů v odzbrojujícím úsměvu.

„Ahoj, Drago. Jdeš jako na zavalanou! Zrovna jsme o tobě mluvili. Dáš si s námi snídaní?“ optala se Marlen a ustoupila ze dveří, aby pustila hosta dovnitř.

„To rád. Nesu vám tu opravenou židli.“

„Rychlost je tvoje druhé jméno, že?“ pochválil ho od stolu otec rodiny.

„Byla to maličkost,“ pokrčil Drago rameny a vítal se s chlapci, kteří kolem něj poskakovali jako dva šašci.

„Kluci. Nechte toho! Je mi to trapné, Drago, ale chtěli jsme tě s Garym požádat, jestli bys nám dnes nepohlídal Erika a Teodora. Jedeme na trh a nechceme je tu nechávat samotné,“ vysvětlovala Marlen, zatímco před Draga postavila hrnek horkého kakaa a talíř tvarohových buchet. Drago poklepal dlouhými štíhlými prsty na stůl. Znamení, že přemýšlí.

„To nebude problém. Co Elis? Vždycky se o ně starala přece ona?“ zeptal se Drago a se slastným výrazem upíjel z hrnku lahodné kakao.

„Už nejsem malá holka, abych pořád hlídala své mladší brášky. Je mi sedmnáct, také už mám právo jet na trh!“ utrhla se na něj Elis.

„Promiň. Nechtěl jsem se tě nijak dotknout,“ ušklíbnul se Drago.

„Z toho si nic nedělej. Ona má teď nějaké zvláštní období,“ chlácholila ho Marlen. „Jak já říkám, telecí léta.“ Žena ignorovala dceřin nevrlý pohled a vesele na Draga mrkla.

„Než vyrazíme, rád bych, aby ses mi podíval na Sandyho. Zdá se mi, že má oteklou pravou přední nohu a trochu na ni kulhá. Asi zase ve výběhu vyváděl,“ pravil Gary a naposledy potáhl ze své dýmky. Drago přikývl a oba muži se vydali ven ke stájím. Společně mlčky přešli volné prostranství dvora, kde na druhé straně, přesně naproti domu, stála hezky udržovaná budova, ve které byli ustájeni koně. Marlen a Gary chovali vždycky ty nejhezčí koně v okolí a Drago jim s nimi rád pomáhal.

„Ahoj, Sandy. Tak copak tě trápí?“ Mladík poklepal mohutného hnědáka po šíji a sklonil se k jeho oteklé noze. Lehce ji prohmatával tak, aby nezpůsobil zvířeti zbytečnou bolest, když v tom ucítil, jak se z jeho rukou line příjemné teplo. Kuň

neklidně zafrkal, ale po chvíli se uklidnil a jeho noha nejevila známky žádného otoku. Drago chvíli nechápavě hleděl na svoje ruce. Teprve po několika minutách byl ze sebe schopen něco vypravit. „Sandy je úplně v pořádku. Žádný otok. Nic.“

„To není možné. Přisahal bych, že měl tu nohu jak bambuli,“ pravil Gary a s úžasem si prohlížel Sandyho nohu, která byla naprosto v pořádku. Drago jen pokrčil rameny a snažil se tvářit jako obvykle, ale při tom mu srdce bušilo jako o závod.

„Víš ty co? Chtěl bych se ti nějak odvděčit. Léta nám tady pomáháš, i když máš své práce dost. Tvoje kobylka je už dost stará, co kdybich ti dnes na trhu koupil nového koně?“ promluvil Gary, když se vraceli k domu. Drago si vydechl, že Gary otočil hovor jiným směrem a s úsměvem pravil: „Pomáhám vám rád. Nic za to nechci. A pokud mě paměť neklame, nabízels mi to asi už před měsícem. Moje kobyla je sice stará, ale pořád čilá.“

„Nechápu to. Většina koní v jejím věku umírá, nebo se ho ani nedožije, ale tvoje Bellis vypadá pořád skvěle a je čiperná jak tříletá kobylka,“ kroutil Gary nechápavě hlavou.

„Dobře se o ni starám,“ hlesl Drago. Další záhada v jeho životě, kterou dost dobře nechápal.

„O tom nepochybuji. Tak, kluci, pojd'te. Marlen, Elis! Vyrazíme,“ volal Gary. Erik s Teodorem se přihnali jako vichřice a chytli se Draga.

„Večer se uvidíme,“ zamával Drago ostatním a vydal se s oběma chlapci ke svému domovu.

„Copak je, Gary?“ zeptala se Marlen svého muže, jakmile zachytila jeho pátravý pohled, kterým Draga doprovázel.

„Přisahám, že Sandy měl tu nohu oteklou a když se ho Drago dotkl, byl otok pryč. Zajímalo by mě, co je ten kluk zač.“

„Třeba je čaroděj,“ ušklíbla se Elis a neměla ani nejmenší tušení, že se trefila do černého.

„Moc vtipný. Ještě mi řekni, že věříš na jednorožce a strašidla,“ brblal si Gary pod vousy.

„Tati. Ani jeho pěstouni nepátrali po jeho původu, tak proč se do toho chceš teď vrtat? Pokud vím, máme Draga všichni rádi, ať je, kým je. A tím to pro mě hasne.“

„Elis má pravdu, Gary. Nech to být. Třeba se ti to jen zdálo,“

uklidňovala ho Marlen.

„To určitě,“ zabrblal si pro sebe Gary a vylezl na vůz, do kterého měl zapřažené koně a popohnal je do kroku.

Drago byl řezbář. Žil v malém domečku s doškovou střechou, který mu zbyl po jeho nevlastních rodičích. Pravou matku Drago nikdy nepoznal a otce vídal jen velmi poskrovnu. Byla pravda, že se mu ani drobet nestýskalo. Nechtěl mít nic společného s nadpřirozenými silami, které ho děsily.

Jedna místnost domku tvořila skrovně osvětlenou kuchyni a zároveň byla i místem na spaní. Druhá, o poznání větší a prosvětlenější, byla plná dřeva a náradí na jeho opracování. Na dřevěné podlaze se povalovalo mnoho kousků dřeva, počínaje jemnými pilinami a konče hrubými kousky. Ve zdánlivém chaosu se Drago bez problémů orientoval a vždy věděl, kde má hledat zrovna potřebnou věc. Když otevřel dveře, dýchla na ně jemná pryskyřičná vůně dřeva a s ní i příjemná atmosféra.

„Tak co budeme dneska dělat?“ zeptal se Drago a posadil se na starou rozviklanou židli.

„Chtěl bych mamince vyřezat něco hezkýho k Vánocům,“ pípнул tiše Erik.

„To je pravda. Slíbils, že nás něco naučíš,“ přidal se Teodor. Drago zvednul ruce nad hlavu v obraném gestu a ze široka se usmál: „To je dobrej nápad. Ale budete mě na slovo poslouchat. Protože jestli si uříznete prsty, tak mě vaše matka s radostí zaškrtní.“ S těmi slovy Drago otevřel dveře do vedlejší místnosti a s chutí nasál vůni dřeva. Pak přešel do rohu místnosti, kde ležela hromada neopracovaného dříví. Drago z ní vybral dva pěkné kousky měkké lípy a přinesl je chlapcům. Za bedlivého řezbářova dohledu se oba chlapci s chutí pustili do práce. Erik se rozhodl vyřezat koníka a Teodor se rozhodl pro misku. Chlapcům šla práce od ruky. Byli šikovní, pracovití a učenliví.

V poledne si dali malou pauzu, kterou vyplnili skrovným, přesto však vynikajícím obědem, který sestával z hrnce výborné polévky a opékaného chleba s máslem. Hned po obědě se chlap-

ci zase hrnuli do práce. Drago jim dal pokyny a odešel se podívat na svou Bellis. Kobylka se proháněla ve velkém sadu, který patřil k Dragovým pozemkům. Černovlasý muž si utrl z jednoho stromu červené jablko a s chutí se do něj zakousl. Bylo sladké a šťavnaté. Sotva Bellis zpozorovala, že její pán cosi přežvykuje, zvědavě se vydala na průzkum. S elegantně vyklenutým krkem a vysoko zvednutým ocasem přiklusala k okraji ohrady a doširoka roztaženými nozdrami nasála okolní vzduch a tiše zaržála Dragovi na pozdrav.

„Ty potvoro jedna. Když jde o žrádlo, to jsi hned u mě, vid’?“ usmál se Drago a nechal ji ať si vezme zbytek jeho jablka. Kobylka několikrát přežvýkla a sladké ovoce bylo to tam.

„Dobré, že? Letošní úroda se nám vyvedla,“ usmál se na ni Drago a s láskou ji pohladil. Bellis zafrkala a pohodila hlavou, jako kdyby chtěla dát Dragovi za pravdu. Pak se zase odehnala popást na zbytcích trávy, než napadne sníh. Drago se na ni s úsměvem díval. Kobylka to byla drobná, pěkné bílé barvy, připomínající barvu čistého sněhu. Jen na zadku měla několik grošovaných skvrn. Dlouhé, štíhlé nohy vypovídaly o tom, že koník je vytrvalým běžcem. Drago ji dostal když mu byli tři a od té doby jiného koně nechtěl. Měla sice trošku vrtošivou povahu, ale přesto ji měl Drago rád. S lehkým úsměvem na tváři se vrátil ke svým povinnostem.

Když se slunce začalo sklánět k obzoru, uvařil Drago výborný bylinkový čaj. Už jako malé dítě zjistil, že má pro rostliny velký cit. Dokázal namíchat bylinkové směsi lahodné chuti a různých účinků. Jedna směs napomáhala spánku, jiná zase zaháněla únavu. I v jedovatých rostlinách se Drago bezpečně orientoval. Věděl, že jejich jed v přiměřeném množství může být i dobrým lékem. Každou sezonu si nasbíral a usušil spoustu bylinek, neboť si lidé z vesnice jeho čaje oblíbili a chodili si k němu pro ně. Teď zrovna jeden takový s klidem popíjeli a povídali si o všem možném, když tu se venku ozval naléhavý štěkot psa. Neposedný Erik se okamžitě běžel podívat ven. „Jééé, Drago. Je tady nějaký pejsek a asi chce dovnitř.“ Zvířeti visel z tlamy růžový jazyk a tiše oddechovalo. Boky se mu rychle nadouvaly, ale sotva se otevřely dveře, pes do nich vklouznul a upřel na Draga vážný pohled.

Drago moc dobře poznal Atalana, mluvícího psa. Kdyby byl býval svolil a stal se právoplatným kouzelníkem, byl by Atalan jeho průvodcem a pomocníkem v kouzelnické říši. Jelikož ale Drago odmítl, byl Atalan bez pána a sloužil všem, kterým se to zrovna hodilo. Pes se nechal se slastným mručením od obou chlapců drbat, ale při tom nespouštěl svůj zrak z Draga.

„Myslím, že je čas jít domů, hoši,“ řekl potichu Drago.

„Že si ho necháš? Je takovej roztomilej,“ žadonili Erik s Teodorem po cestě domů.

„To víš, že si ho nechám. Přece ho chudáka nevyhodím ven na ulici,“ povzdechl si mladík a hlavou se mu honilo tisíce otázek.

Na farmě už bylo rušno. Gary, Marlen a Elis se právě vrátili, tak jim Drago ochotně pomohl vyložit náklad. Kluci mezitím běželi schovat svoje výrobky, aby je Marlen neviděla. Drago se najednou cítil vyčerpaný a s vděčností přijal pozvání na večeři. Elis vesele štěbetala o tom, co všechno viděla ve městě a předváděla se v nových šatech. Za každou cenu se snažila upoutat Dragovu pozornost.

„Co je to dneska s tebou?“ otázala se, když zpozorovala, že Drago nepřítomně jí horkou polévku.

Drago překvapeně zatřepal hlavou: „Jsem jen trochu unavený.“

„Tak to chápu. Hlídat celý den ty dva divochy je vyčerpávající,“ usmála se Elis a zatočila se dokola, přičemž se jí roztočila červená sukňe.

„Moc děkuju, ale asi bych už měl jít.“

„Jen si běž odpočinout,“ usmála se na něj Marlen. Drago za sebou potichu zavřel dveře a venku se zhluboka nadechl. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na otázku, proč je tu Atalan. Něco se určitě děje. Jinak by ho neposlali, tím si byl Drago stoprocentně jistý.

Když Drago dorazil domů posadil se na židli a zadíval se na Atalana, který se rozvaloval na jeho posteli. Byl to pořádný kus psa. Něco mezi bernským salašnickým a vlčákem. Srst se mu zdravě leskla a v hnědých očích měl vážný výraz, který se velice podobal výrazu člověka.

„Tak co je?“ zeptal se nevrle Drago po dlouhé chvíli mlčení.

„Hrozná doba, než se tě jeden dočká, a pak ještě takové milé

přivítání,“ zavrčel Atalan, zívł si a protáhl se.

„Nikdo se tě neprosil, abys přišel na návštěvu. Tak proč tě poslali?“ nedal se odbýt Drago.

„Žádají si tvoji přítomnost. Nevím přesně o co jde, ale vypadá to moc vážně. Máš se co nejdříve dostavit. Pokud prý budeš rozkaz ignorovat, budeš poslán na nucené práce do diamantových dolů.“ Na Atalanově výrazu bylo znát, že se směje. Nechtěl být škodolibý ke svému potencionálnímu pánu, ale bavilo ho plnit rozkazy a toulat se při tom po lidském světě. Měl dost toho, že musel trávit většinu svého času v Diamantovém paláci.

„To je vydírání! Všichni dobře vědí, že nejsem žádný kouzelník, tak proč mě nutí účastnit se jejich hloupých zasedání?!“ rozkřikl se nazlobeně Drago. V jeho hlase byla znát stopa nervozity. Přece jen nebylo přirozené povídat si se psem.

„Jen klid, příteli. Ty jsi kouzelník a víš to moc dobře. Jen si snažíš namluvit, že se ti tady s lidmi žije líp, než by se ti žilo s kouzelníky. Jednou na to však přijdeš. Máš velkou moc a ještě o tom ani nevíš. Tak jak zní tvoje rozhodnutí?“

Drago několikrát přešel malou místnost a snažil se vybit si tak ohromnou zlost, kterou měl v tu chvíli snad na všechny kolem sebe.

„Ráno vyrazíme k Černé hoře,“ pravil nakonec tiše s jistou dávkou rezignace. Věděl, že protivit se radě se nevyplácí. Jistě by většina kouzelníků s radostí splnila svoji výhrůzku a poslal ho do dolů na nucené práce. Nakonec se odebral ke svému drahocennému dřevu. Dlouhými štíhlými prsty přejel jeden kus lipového dřeva. Citlivými konečky prstů vnímal veškeré nerovnosti na povrchu. Bylo to, jako když milenec hladí tělo své milované ženy. Pak se pustil přesnými, natrénovanými pohyby do práce. Po chvílce ho však vyrušilo tiché tlapkání. Když se otočil, Atalan stál ve dveřích a bedlivě ho pozoroval.

„Nejsem tvůj nepřítel, Drago. Naopak, já jsem ten, kdo při tobě stojí. Možná si připadáš méněcenný. Ale to, že tě porodila lidská žena, neznamená, že jsi hned špatný kouzelník. Chápu tvoji uzavřenost. Většina kouzelníků na tebe hledí jako na společensky nepřijatelného, ale oni teprve pochopí tvoji cenu. Věř mi,“ řekl.

„Já se nezlobim na tebe. Jen mi vadí, jak se mi pořád montují do života. Jednou mi něco poručí, pak mi zase něco zakážou. A věř ty mně, že já jsem tady víc než spokojen,“ usmál se na něj Drago tentokrát o něco přátelštěji.

„Hm...takže když se nezlobíš, to znamená, že můžu spát na tvou posteli?“ optal se s mírně drzým nádechem v hlase Atalan.

„Ne, že se budeš rozvalovat,“ zašklebil se na něj Drago. Byl rád, že alespoň s jediným tvorem z kouzelnické říše si rozumí. A jak se zdálo, Atalan byl stejného názoru.

áno bylo chladné. Místy se ještě na trsech vybledlé trávy držela jinovatka, ale většina již ustoupila teplým slunečním paprskům podzimního slunce. Drago přehodil přes Bellis teplou deku a teprve pak na ni dal sedlo. Musel se smát, když si všimnul jak Atalan opatrně našlapuje a oklepává se zimou.

„Takováhle rána nejsou v Diamantovém paláci, co?“

„To ne. Tam se hezky probudím do teplíčka, dostanu nažrat a pak se většinou jen flákám, ale i to mě časem omrzí,“ oklepal se Atalan. Když si Drago dal dohromady pár věcí potřebných na cestu, která jim zabere minimálně půl den, vyrazil napřed ještě do vesnice, aby se rozloučil. Většina vesničanů ještě spala, ale na statku již bylo rušno.

„Ahoj, Drago. Někam se chystáš?“ otázala se překvapeně Marlen, když se u nich Drago objevil s osedlanou Bellis a cestovními brašnami.

„Bude to snad jen na pár dní. Dostal jsem výhodnou zakázku ve městě.“ Drago se zamračil, nerad lhal a navíc to ani moc neuměl. Ale neměl jinou možnost. Povědět svým přátelům, že se chystá ke svému kouzelnickému otci, by byl absolutní nesmysl. Nikdo by mu nevěřil.

„Tak to ti přeje šťastnou cestu. A brzy se nám vrať,“ popřála mu Marlen a to už jí i ostatní členové rodiny smutně nakukovali přes rameno.

„Nemohl bys nás vzít s sebou?“ zažadonil Erik.

„Rád bych, ale vážně to nejde.“ Drago zavrtěl hlavou a chy-

stal se na odchod.

„Počkej! Cesta do města je dlouhá!“ vykřikla Elis a rychle zaběhla do domu. Po chvilce se vrátila s malým uzlíčkem. „Tvarohový buchtý. Ty máš rád,“ usmála se na něj.

„Děkuju. Už musím jít.“ Drago se svižně vyhoupl do sedla a s povzdechem, který nikdo neslyšel, se vydal na svou cestu. Atalan ho následoval. Ještě dlouho potom, co zmizeli za obzorem, Elis stála ve dveřích se smutným výrazem.

„Neboj. Však on se brzo vrátí,“ chlácholila ji matka. Nebyla však jediná z rodiny, kdo si všiml její velké náklonnosti k Dragovi. Uvědomoval si to i Gary, kterému se tento vývoj situace příliš nezamlouval. Měl Draga rád, přesto si však představoval, že si jeho dcera jednou vezme významného obchodníka a bude se mít dobře, namísto toho, aby žila sice s milým a šikovným truhlářem a řezbářem, ale ne příliš bohatým.

Mírně zvlněná krajina ubíhala pod Bellisinýma nohama rychle. Kobyłka ladně cválala a ani po hodině na sobě nedala znát známky únavy. Naopak její vysoko zvednutý ocas naznačoval radost, kterou měla z volného pohybu. Atalan za nimi funěl a měl co dělat, aby jim stačil. Nebyl zvyklý na tolik pohybu.

„Sakra. Nemůžeš trochu zpomalit?“ zamručel nasupeně.

„Mám se dostavit přece co nejdříve, ne?“ ušklíbnul se na něj Drago, ale pro jistotu mírně zbrzdil Bellisin krok.

„Seš pěkný tyran,“ zavrčel za ním Atalan a zase na nějaký čas mlčel a snažil se udržet krok. Pár hodin po poledni dorazili do rozlehlého dubového lesa. Mohutné listnáče vytvořily zelený příkrov. Přítmí tu tvořilo tajemnou atmosféru. Vzduch byl cítit zvláštní těžkou zemitou vůní. Byl tu klid. Ticho nerušil ani obvyklý zpěv ptáků.

„Vážně nemáš tušení, co po mně můžou chtít?“ Drago najednou začal pociťovat obavy, když mezi stromy spatřil vysokou tmavou skálu.

„Kdybych to věděl, dávno bych ti to řekl. Jen buď v klidu, ono to určitě nebude tak hrozné.“ Atalan si oddechl, že už jsou

konečně na místě určení. Drago seskočil z Bellis a posledních pár metrů ji vedl za uzdu. Pak jim cestu přehradila vysoká skála, pomalovaná nejrůznějšími symboly. Drago našel symbol svého rodu a přitiskl k němu amulet, co nosil na krku. Měl ho od dětství a vůbec si nepamatoval, že by mu ho kdy někdo dal. Několik minut se nic nedělo, ale pak se skála neslyšně rozestoupila. Po té, co prošli dlouhou chodbou, ocitli se na obrovském nádvoří. Po pravé straně byly prostory, které sloužily jako stáje a místnosti pro další živočichy. Na druhé straně bylo pak několik altánků, které kouzelníkům sloužily nejen pro odpočinek, ale i pro studium. Dominantou toho všeho byl palác. Ale ne ledajaký. Kouzelnické sídlo bylo tak obrovské, že by se do něj vešlo několik tisícovek lidí a každý z nich by při tom měl dostatek prostoru. Ne nadarmo se mu říkalo Diamantový palác. Většina kouzelníků si potrpěla na přepych, a proto byl vystavěn z ryzího diamantového kamene. Celý tenhle prostor byl chráněn tlustými stěnami skal, které ho obklopovaly. Na první pohled to všechno vypadalo jako hříčka matky přírody, ale Drago dávno věděl, že to všechno vytvořili již před několika tisíci lety jeho kouzelníci předci.

Na nádvoří se okamžitě nějaký muž ujal Bellis. Ta nervózně zastříhala ušima, když si všimla, že její pán má namířeno někam jinam. Drago ji chlácholivě poplácal po zadku a pak následoval Atalana do paláce.

„Vítejte. Mrzí mě, že si nebude ani moci odpočnout, pane Drago, ale rada na vás již netrpělivě čeká,“ přivítal ho vysoký mladík v tmavém dlouhém plášti. „Dovolte, abych vás zavedl do zasedací místnosti.“

„Jestli k tomu potřebuješ povolení, máš ho mít,“ usmál se nejistě Drago. Mladík, kterému nemohlo být o nic míň než Dragovi, se mu lehce uklonil a naznačil mu, aby ho následoval. Vystoupali několik pater po červených kobercích vyšíváných zlatou nití a ocitli se před obrovskými dveřmi z masívu. Byly pokryty jemnou řezbářskou prací, o které Drago usoudil, že si ji bude muset později podrobněji prohlédnout.

„Drago z rodu Šlechetných!“ ohlásil ho jeho průvodce a uvolnil mu cestu, aby mohl vstoupit. Drago přešel doprostřed místnosti a mírně se uklonil kouzelnické radě, která seděla

v čele místnosti. Sestávala z několika desítek mocných mužů i žen. Po jejich pravici zasedaly nižší kouzelnické hodnosti a po levici seděli učedníci a sluhové. Celkem tu mohlo být víc jak tisíc lidí. Oči těchto kouzelníků se nyní upřeli na drobnou postavu, která s hrdě zdviženou bradou předstoupila před jejich zraky.

„Všichni zde jsme již obeznámeni s naším problémem. Teď už zbýváš jen ty,“ promluvil k němu muž s dlouhou šedou bradkou, křivým nosem a hadíma očima. Pravděpodobně kouzelník bez dobré povahy, usoudil Drago. Připadal si jako myška chycená v kleci, kterou její vězňitelé podrobují bedlivému průzkumu. Přesto si však neodpustil jedovatou poznámku, když analyzoval v hlase starého kouzelníka káravý tón. Pravděpodobně přišel na jejich vkus příliš pozdě.

„Je mi líto, ale neznám rychlejší způsob cestování, pane. Jestli jdu nevhod, můžu zase rychle odejít,“ pravil klidně Drago.

„Jsi dost prostořeký.“ Šedovlasý muž si ho změřil přísným pohledem, kterému vzdorný mladík s chladným klidem odolával.

„Jde o to pane, co všechno berete za prostořekost,“ usmál se na něj nevinně Drago po chvilce, což licitátora značně rozlítilo.

„Tak za prvé! Dovolil sis před radu předstoupit v tom ohavném lidském oblečení! A za druhé, pokud to nevíš, před radou smíš mluvit teprve až budeš tázán!!“ Muž rozhněvaně vyskočil ze svého místa a ukázal na něj prstem. Drago přemýšlel jestli se najednou někde neobjeví v diamantových dolech, nebo jestli z něj raději ta nazlobená karikatura neudělá ropuchu. Nestalo se ani jedno, ani druhé. Předseda rady se zase posadil a snažil se uklidnit. Drago už raději mlčel a trpělivě vyčkával, až se dozví důvod své přítomnosti zde. Zatímco se starý kouzelník vydýchal z nečekaného rozčilení, povstal z řad rady jiný muž. Štíhlý, vysoký a elegantní. Trpělivě promluvil k mladému, nezkušenému kouzelníkovi: „Stala se vážná věc. Mocný Temný kouzelník unesl princeznu Sandru. Pokud o Krvavém úplňku, který má nastat již za devětadvacet dní, vypije veškerou její krev, stane se všemocným. To by mohlo znamenat zkázu nejen pro všechny kouzelníky, ale taky nešťastný život pro většinu

lidí. Rozumíš tomu?“ Byl to Artur, Dragův otec.

„Ne, nerozumím. Co s tím mám já společného? A netvrďte mi, že když se napije něčí krve, že ho to udělá všemocným.“ Drago zavrtěl nechápavě hlavou. Připadal si značně na rozpacích, neboť ho nyní pravděpodobně většina kouzelníků považovala za hlupáka.

„Pokud se tak stane v kombinaci s černou magií, je účinek krve z těla mladé, šlechtické dívky jedním z nejsilnějších lektvarů pro získání moci. Účinnější je snad jen již odvar z rohu jednorožce, nebo tak něco, pokud dobře vím. A nyní, těchto dvanáct mužů budeš doprovázet na jejich cestě. Patří mezi nejsilnější mistry kouzelnického umění.“ Artur ukázal na muže, kteří mu seděli po levici. Byli mezi nimi jak mladí, tak staří a nevlídně si Draga prohlíželi.

„Stále nechápu, k čemu jim budu dobrý,“ pokrčil Drago rameny.

Artur se usmál. Jeho syn se nenechal jen tak lehko odbít. Často litoval, že spolu nemohou trávit skoro žádný čas. „Jelikož není možné cestovat žádnou branou, což jsou zařízení, která tě bez problémů přenesou mezi dvěma místy kdekoliv na planetě za několik sekund, musejí cestovat v normálním lidském světě. A protože ty jsi z nich pořádně jediný, kdo se v lidech vyzná, budeš jim dělat průvodce a třeba se i něco přiučíš. Už je ti to alespoň trochu jasné?“

„Ano. Mohu teď odejít?“ otázal se Drago a celý se tetelil nedočkavostí, až zmizí z ostřížního dohledu všech přihlížejících.

„Jistě. Pokoj máš připravený v levém křídle vedle knihovny. Zítra za úsvitu vyrazíte. Zasedání rady tímto může skončit.“ Po těchto slovech se všichni začali zvedat a odcházet z místnosti. Několik lidí do Draga nevlídně strčilo až skoro upadl.

„Pojď. Jdeme se najíst a trochu si odpočinout,“ mrknul na něj Atalan a vyvedl ho z toho bezohledného davu.

Pokoj, který s Atalanem dostali byl malý, ale útulný. Na stole byl připraven tác s nejrozmanitějším jídlem. Drago bez rozmyslu sáhl po křupavém rohlíku a Atalan se naopak vrhl na několik plátků voňavé šunky. To všechno zapili průzračnou vodou. Netrvalo dlouho a oba za chvíli upadli do příjemného opojného spánku.

Drago se probudil teprve až když se venku začalo stmívat. Opatrně spustil nohy z měkké postele a potichu, jen tak bosky, se vykradl ven z pokoje a vydal se na průzkum. Obrovská knihovna, se kterou jeho pokoj sousedil, byla liduprázdná a Drago ji navštívil poprvé. Byla to rozlehlá místnost s mnoha regály, které se prohýbaly pod tíhou knih. Knihy to byly nádherné, vázané v kůži a zdobené zlatým písmem. Co kniha, to umělecký skvost. Ale velké množství knižních titulů nebylo to hlavní, co upoutalo Dragovu pozornost. Stěny místnosti zdobily nádherné kresby. Vyobrazovaly ženy a muže. Z těch obrazů vyzařovala krása a klid a Drago rychle pochopil.

„Moji předci,“ zašeptal do ticha.

„Tváříte se tak spokojeně. No, asi to bude tím, že už jste všichni mrtví, že? Nevíte proč zrovna já musím doprovázet tu snůšku nevlídných nelidů? Hmmm...mlčíte. To jsem si mohl myslet.“

„Nebylo by lepší promluvit si s někým, komu v žilách ještě koluje krev?“ ozval se za jeho zády otcův hlas.

„Myslíš promluvit si s někým, kdo se na mě úplně vykašlal? Věděl o mně celé roky, a přesto jsi za mnou nepřišel!“

„Křivdíš mi. Ani nemáš ponětí jak lituji každého dne, který nemůžu strávit s tebou. Neviděl jsem tě vyrůstat, neviděl jsem, jak se raduješ z obyčejných věcí. Myslíš si, že mě to nemrzí? Bohužel zákony mi to nedovolují. Kdybys před rokem řekl, že jsi ochotný vstoupit do kouzelnického řádu, mohlo tomu být dneska jinak.“ Artur pokročil ke svému synovi a pozorně si ho prohlížel.

„Stejně bych se nikdy nestal mistrem. Protože ve mně koluje i lidská krev, není mi to dovoleno. Lepší žít s lidmi, než vám tady dělat sluhu!“ odsekl mu Drago.

„Nepřišel jsem se hádat. Jen jsem chtěl vědět, jak se můj syn má.“

„Měl jsem se dobře, než jste mě zavolali sem. Nikdo mě tu nemá rád. Všichni se na mě dívají jako na nějaký odpad. Proč já, tati?“

„Je v tobě velká síla. Větší než si myslíš. Proto jsem tě také nechal zavolat. Pokud ostatní selžou, budeš tu ještě ty. Určitě to zvládnete. Koukám, že tě zaujaly malby našich předků?“

„To ano. Jsou tak...“ Drago nevěděl jak by je měl charakterizovat.

„Krásní?“ pomohl mu Artur.

„Krásní, vznešení a hrdí. Ano, takhle by to šlo,“ usmál se Drago.

„Neměj strach. Ostatní nás také takhle vidí,“ opětoval mu Artur úsměv a při tom se mu kolem očí udělalo plno malých vrásek.

„Mezi lidmi rozhodně nejsem považován za krásného,“ ušklíbnul se Drago.

„Lidské vnímání je trochu jiné, než to naše. Lidé nevidí tvoje nitro. Nevidí to, co z tebe vyzařuje.“ Za tohoto rozhovoru se procházeli místností a na chvíli se zastavily u každého obrazu.

„Jak je to u nás s léčitelskými schopnostmi?“ zeptal se po několika minutách ticha Drago a v očích se mu zaleskly plamínky zvědavosti.

„Proč se ptáš?“

„No, víš, jeden kuň na farmě měl něco s nohou, a když jsem se ho dotkl byl z ničeho nic naprosto v pořádku. Trošku mě to vyděsilo.“

„Příjemná schopnost. Jistě jsi ji zdědil po své babičce. Byla to široko daleko vyhlášená léčitelka a bylinkářka. Však pozor. Pokud by byl někdo na pokraji smrti a ty bys ho chtěl zachránit, zahyneš sám a tomu nebožákovi stejně nepomůžeš. Na to vždycky pamatuj.“ Artur poklepal svého syna hrdě po rameni.

„Jak to udělám, když to budu chtít zopakovat?“ nedal se odbít Drago.

„Nu, v podstatě na tohle nepotřebuješ žádná zvláštní zaklínadla. Stačí si to jenom intenzivně přát. Velmi prosté, ale náročné na spotřebu energie.“

„Mám ještě jeden dotaz. Moje kobyłka. Je dost stará. Byla naživu už několik let před tím, než jsem přišel na svět. Ne že bych si to přál, ale měla už asi být dávno mrtvá. Jak je tohle možné?“ Drago najednou pocítil chuť se ptát a dozvídat se nové věci.

„Pokud máš někoho opravdu rád, nezáleží na tom, jestli člověka nebo zvíře, přenášíš na něj svojí přítomností kousek

Kniha II.

Kouzelník - bojovník

Všem, kterým svět fantazie pomáhá překonávat tvrdost všedních dnů tak, jako mně.

Jitka L.

hustých, těžkých mračen se na zem sypal studený sníh. Bylo tomu již dlouho, co v téhle zemi vysvitlo slunce. Nad zahradou, která kdysi bývala plná života, viselo těžké ticho. Po několik předlouhých let zde nevykvetl jediný růžový keř, po cestách z jemného kačírku nezněly žádné kroky. Nikdo tudy nechodil. Do ranního ticha, zahaleného hustou mlhou, se ozval bolestný sten. To krásné tmavovlasé ženě zemřel milovaný syn v náručí. Se srdcervoucími vzlyky svírala bezvládné tělo. Nikdo ji nemohl utěšit. Její manžel naneštěstí trpěl stejnou nemocí, které právě podlehl její osmileté dítě. Dlouho tam jen tak seděla, zahalená v tlustém kožichu, a vzlykala. Nikam nespěchala. Už neměla co ztratit.

„Tahle země je prokletá,“ řekl jí kdysi jeden muž, když se sem se svojí rodinou přistěhovala. Tenkrát mu nevěřila. Smutně nad tou vzpomínkou potřásla hlavou. Záhadná nemoc, na níž nedokázal nalézt lék ani zdejší nejzkušenější kouzelník, zabíjela nemilosrdně. Nevybírala si. Na její následky denně umíralo na desítky lidí. Děti, ženy, muži, staří nebo mladí. Bylo to jedno. Kdo jednou upadl do zákeřného horečnatého stavu, zemřel.

„Musím odtud pryč,“ zamumlala si pro sebe. Nečekala žádnou odpověď. Její manžel byl v bezvědomí. Ležel tiše na nosítkách, čelo měl opocené a jen tu a tam vydal bolestný vzdech.

„Pojďme,“ mlaskla žena na svého koně, který za sebou odevzdaně táhl nosítka s nemocným. Odešla ze svého domu. Odešla z místa, které kdysi bývalo krásné a vznešené. Prošla městem a bez přemýšlení mířila tam, kam ji vedly její kroky. Ani se neohlédla. Nebude se jí stýskat. Šla tiše, pomalu a se skloněnou hlavou. Nikdo si jí nevšímal. Nikdo jí v ničem nebránil.

a uplynulých deset let se z malé, nenápadné vesničky, Argon, stalo velkoměsto, jehož krásu básníci srovnávali se samotným sídlem králů, s městem Tarapakou. Někdy možná trochu přeháněli, přesto však Argon nechal v srdcích cestovatelů, kteří tudy projížděli,

nesmazatelnou vzpomínku. Nacházela se tu celosvětově známá a uznávaná šermířská škola mistra Fernanda, vysoká škola jezdeckého umění manželů Garyho a Marlen, několik soukromých škol, které se zabývaly nejrůznějšími řemesly. Tak by se dalo pokračovat do nekonečna. A někde, na konci toho nekonečna, stálo malé útulné stavení, kam si všichni chodili pro dobré rady k jednomu z největších mágů na světě. Drago se Sandrou Argon milovali a jen neradi ho opouštěli, když je volaly jejich povinnosti.

Dnes bylo v Argonu rušno. Konaly se zde tradiční oslavy, které zvěstovaly začátek žní. Úroda letos slibovala hojnost, a tak se lidé měli proč radovat. Dětský smích a křik dospělých se rozléhal v uličkách po celém městě. Součástí slavností nebylo jen pití dobrého vína a piva, zpěv a tanec, ale také soutěže, kterých se účastnily především malé děti.

Závodní dráha, vyměřená na sto metrů, byla z obou stran olemována řadou diváků.

„A nyní nás čeká finále v běhu na sto metrů v dětské kategorii. Vítěz získá tuto dýku, kterou nám věnoval sám mistr kovářského umění, pan Teodor.“ Mluvčí pozvedl dlaně s dýkou na úroveň očí diváků a ti jen užasle vydechli. Byl to opravdu mistrovsky vyvedený kousek.

„O titul nejrychlejšího běžce a tuto krásnou dýku se neobvykle utkají dívka a chlapec. Prosím Elis a Alexe, aby se připravili na start.“ Ze stínu davu se vynořily dvě postavy. Dívka měla dlouhé zrzavé vlasy a mírně převyšovala tmavovlasého chlapce, který se nervózně rozhlédl po přihlízejících. Po zadunění startovního gongu oba vyrazili jak střela. Děvče mělo malou výhodu. Zareagovalo na zvuk o několik setin dřív, než chlapec. Ale Alex rychle vzdálenost mezi nimi zkrátil a šlapal jí na paty.

„Utíkej Elis!!!“ povzbuzoval dav desetiletou dívku. Nebylo pochyb o tom, čí je to dcera. Podoba s Kasandrou byla až zarážející. Naopak od Fernanda toho děvče moc nezdědilo. Alex povzbuzovaný jinou skupinkou fanoušků hladce dohnal Elis na pár metrech. Chvilku běželi těsně vedle sebe, ale pak se Alex dostal do vedení. Nezdědil po svém otci kouzelnické schopnosti, ale drobná a mrštná postava mu teď byla výhodou.

Do cíle doběhl s několikametrovým náskokem.

„Výborně, Alexiii!!“ jásali přihlížející.

„Ano a máme tady vítěze! Stává se jím náš milovaný Alexandr, syn Dragův. Přijmi teď, Alexi, ode mne medaili a tuto dýku. Provolávám tě nejrychlejším běžcem v Argonu pro tento rok.“ Mladík, který závod komentoval, navlékl Alexovi na krk obří čokoládovou medaili a do dlaní mu vložil dýku. Alex zářil. Nikdy by nevěřil, že se mu podaří závod vyhrát. Loni v létě skončil až někde na posledním místě a tenkrát z toho byl zklamáný. Ale teď? Teď byl vítězem a ten pocit si vychutnával plnými doušky. Jeho radost však neměla dlouhého trvání.

„Kdyby některý z kouzelníků chtěl, zabil by tě, i kdybys utíkal rychleji než vítr. Proti kouzlům nemáš nejmenší šanci. Pořád jsi jen obyčejný smrtelník. To JÁ jednou budu mocnou kouzelnicí! Ne ty! Ty nic neumíš, a proto si nech tu hloupou dýku. Já ji nepotřebuji!“ Elis se na rty drala další a další jedovatá slova. Nedokázala přenést přes srdce, že je někdo v něčem lepší než ona.

„Proč jsi taková! Ty jenom sprostě závidíš!“ vykřikl na ni Alex. Obě děti se do sebe pustily a bylo jim jedno, že je při tom sleduje velké množství obyvatel Argonu. Hádka se po chvíli přiostrila natolik, že se Elis neovládla a sáhla po svých magických schopnostech.

„A už dost!“ zahřměl nad nimi mocný hlas. „Nevadí vám, že si děláte ostudu před celým Argonem? Hmm?“ Drago se moc zlobil a bylo mu to vidět nejen na očích, ale i na celkovém napjatém postoji těla. Alex sklonil hlavu, aby unikl pronikavému pohledu svého otce a Elis zůstala stát jako přimražená. Opatrně svésila pravou ruku, ze které se chystala vypustit kouzlo. Vnitřně se roztrásla. V obyčejném životě měla Draga ráda, ale když se tvářil zrovna jako teď, nedokázala se strachy udržet na nohou. Nedívala se na Draga, přítele, ale na Draga, mocného a rozzlobeného kouzelníka.

„Já...“ pokusila se odmítnout Elis. Drago ji utnul jedním jediným mávnutím ruky.

„Pokud se nenaučíš sebeovládání, nikdy z tebe nebude dobrá kouzelnice. Moc dobře víš, že se kouzla nepoužívají k vyřizování hádek. A to navíc hádek s lidmi, kteří magickou moc nedokáží

ovládat. Neuvědomuješ si, jak to může být nebezpečné? Teď běž domů a nezapomeň se pochlubit své matce. Určitě ti taky k tomu bude mít co říct.“

„Ale já jsem opravdu...“ zasněžila se znovu Elis.

„Mlč už!“

Elis utrápeně sklonila hlavu. Věděla moc dobře, že když se Drago zlobí, nemá cenu odmlouvat. Potlačila v sobě další vlnu vzdoru a loudavým krokem odcházela domů. Matka ji za tohle nejspíš nepochválí. Pravděpodobně zase dostane hodinovou přednášku o tom, jak se má chovat. Naštvaně nakopla kámen ležící u cesty. Byla si dobře vědoma toho, že ji Drago bedlivě sleduje. Aby dala najevo své znechucení a uraženost, nakopla pro jistotu ještě jeden kámen. Drago se usmál a zavrtěl hlavou. Bude z ní dobrá kouzelnice, pomyslel si. Alespoň tak dobrá, jako její matka.

„Nemusíš mě pořád zachraňovat, tati! Už je mi osm! Umím se o sebe postarat!“

„Jistě, že už jsi dost velký na to, aby ses o sebe postaral. Ale proti kouzlu se žádný smrtelník neubrání. Bohužel ani ty. Elis si je toho vědoma a zneužívá svou nicotnou moc, kde může a myslí si, že je velká kouzelnice.“ Drago se chvíli mračil, ale pak se jeho tvář rozjasnila.

„Mimochodem, běžel jsi moc dobře.“

Alex se pod otcovou chýálou lehce začervenál a přestal se tvářit jako zpráskaný pes. „Škoda, že to nemohla vidět maminka. Určitě by měla radost.“

„Jo, škoda,“ povzdechl si Drago. „Běž si hrát.“

Alex si otce chvíli prohlížel. Jako vždy vypadal dobře a elegantně, ale Alex cítil, že ho něco trápí.

„Pohlídáš mi zatím moji výhru?“ Alex natáhl k Dragovi ruce s dýkou. Drago chvíli váhal, ale pak opatrně dýku zabalil do kousku hadru a schoval ji u sebe. Zatímco Alex utíkal za svými kamarády, Drago se pomalu odebral ke svým přátelům, sedícím u stolů, které se prohýbaly pod plnými číšiemi a haldami jídla. Jako tradičně patřilo dopoledne dětem a soutěžím a odpoledne si užívali dospělí, kteří se bavili pitím, zpěvem a vyprávěním příběhů.

„Drago! Jsem rád, že tě vidím. Jak se ti líbí dýka, kterou

jsem vyrobil speciálně pro dnešní soutěž v běhu.“ Teodor se vesele usmíval. Z malého chlapce, kterého si Drago pamatoval vyrostl veselý mladý muž, za kterým se děvčata jen točila.

„Je krásná,“ odpověděl Drago až nepřiměřeně chladně.

„Nelíbí se ti?“ Teodor se mračil. Dragův názor pro něj hodně znamenal.

„Promiň, Teodore. Samozřejmě, že se mi líbí, ale je na ní něco divného. Ještě nevím co, ale něco ano.“

„Áá...tvoje kouzelnické smysly. Je to jen obyčejná ocel, převedená do krásy. Nic víc, nic míň.“

Drago lehce zavrtěl hlavou. „Mýlíš se. Obyčejná ocel to rozhodně není,“ s tímto prohlášením nechal Drago Teodora stát se zmatkem v hlavě a odešel za Fernandem, který jak se zdálo byl ve značně podroušené náladě.

„Kde jsi nechal Kasandru, opilče?“ šťouchl Drago do Fernanda.

„Výborně. Kde je Kasandra? Proč nepřišla? Kde máte svou rozkošnou ženu? Kecy, kecy, kecy. Žádný jak se máš? Rád tě vidím? To je mi teda uvítání,“ láteřil Fernando.

„Hej, hej! Brzdí. Promiň, jen mě to zajímalo,“ bránil se Drago. Fernando se zatvářil ještě hůř než před tím.

„Kdejaká kyselá okurka by se před tebou mohla stydět. Tváříš se hrozně,“ zavtipkoval Drago, ale humor se u Fernanda minul účinkem.

Fernando na Draga zavrčel: „Nemám se poslední dobou zrovna nejlíp, a proto se tak tvářím.“

„Poslední dobou se máš pořád blbě. Už mě nebaví věčně tě dostávat z tvých špatných nálad!“

„Tak promiň, že se neumím tvářit jako, že je všechno v pořádku! Jako ty!“ Fernando skoro nadskočil ze židle.

„Fernando! Všichni tady kolem tebe mají nějaké problémy, ale snaží si je vyřešit v soukromí. Mě už nebaví dívat se na tvůj věčně otrávenej obličej.“

„Jestli tě to vadí, tak se na mě nedívej. Nemusíš se se mnou bavit.“ Fernando si zamračně usrkl svého piva. Drago si svého přítele zkoumavě prohlížel. Za deset let, co se znali se změnil. Žil s krásnou kouzelnicí, což by se mělo odrazit i na jeho vzhledu. Měl by vypadat svěže, mladě. Namísto toho se

Fernanda uplynulé desetiletí dotklo víc, než obyčejného smrtelníka. Vlasy mu protkávaly stříbrné nitky šedin, kolem očí se mu rýsovaly hluboké vrásky a tělo kdysi pevné a samý sval, bylo dnes spíše hroudou tuku.

„Fernando. Jsme přátelé již mnoho let, prožili jsme toho spolu víc, než toho někteří lidé spolu prožijí za celý život. Chci tím říct, že mně můžeš říct, proč jsi poslední dobou tolik uzavřený. Řekni mi, co se děje?“ Drago nechtěl naléhat, ale stav jeho přítele ho trápil. Fernando odlepil zakalené oči od svého oblíbeného moku a rozhlédl se kolem sebe. Chvíli se pohledem zdržel u dětí, které si opodál hrály. I přes špatnou náladu se musel usmát. „To jen tak někde neuvidíš, aby na bezpečí dětí dbali dva draci.“ Drago se také pousmál. Alsinula s Boragem dohlížela na mnoho místních dětí. Někdy se k nim přidával i Atalan. Všem v Argonu to připadalo přirozené. Úsměv ale rychle z Dragovy tváře vymizel. Vytrvale čekal, až si Fernando utřídí svoje myšlenky a odpoví na jeho otázku.

„Víš, Drago, když jsem vás tenkrát potkal, zamiloval jsem se do Kasandry na první pohled a myslel jsem si to, že to tak bude na celý život. Ale od té doby, co se nám narodila Elis, máme problémy. Napřed to byly hádky kvůli maličkostem, ale je to čím dál tím horší. Proto dneska Kasandra nepřišla. Raději zůstala doma. Já...přide mi, že jsem ztratil smysl života. Cítím, že moje srdce začíná toužit po nějakém dobrodružství.“

„Jo, tak proto tady pokukuješ po krásných místních děvčatech, co?“ Drago ho s úsměvem dloubnul do žeber. „Co blázníš. Máš všechno, co jsi kdy chtěl. Šermířskou školu uznávanou po celém světě, krásnou ženu a dceru, bezstarostný život.“

„Ne, Drago. Nemám všechno. Nemám syna, kterého jsem vždycky chtěl. Kasandra nechce o dalším dítěti ani slyšet. Už delší dobu přemýšlím o tom, že z Argonu odejdu.“

„Pro boha, Fernando! Posloucháš se vůbec?“ Drago nechápavě vrtěl hlavou.

„Nechápeš mě, Drago. Ani nemůžeš. Ty myslíš jinak. Raději opusťme tohle téma a napijme se na zdraví.“ Fernando pozvedl skleničku se silnou švestkovou pálenkou a rychle ji do sebe obrátil. Drago se znechucením a bez protestu vypil svoji skleničku.

„Co Sandra? Kdy se vrátí z Tarapaky?“ zeptal se po chvíli mlčení Fernando.

„Snad brzy. Posílala posla se zprávou, že král Alexandr je na tom po léčích, co jsem mu poslal, o trochu lépe, ale pořád je ještě v bezvědomí. Sandra nechce, abych si s tím dělal zbytečné starosti. Nikdy jsem takovouhle nemoc neviděl. Vůbec nemůžu přijít na to, co to je.“ Drago smutně složil hlavu do dlaní.

„Jestli na to někdo má přijít, budeš to určitě ty, Drago. Věřím tomu.“ Fernando věděl o záhadné nemoci, která krále skolila asi před měsícem při návštěvě Argonu. Všichni si z počátku mysleli, že je to jen kolaps z velkého horka a vyčerpání, ale když se král neprobudil z komatu, pochopili, že to bude něco horšího. Drago si nad jeho stavem lámal hlavu dnem i nocí. Vyzkoušel snad už všechno.

„Měl bych jít. Mám hodně práce.“ Drago poplácal Fernanda po zádech a chystal se k odchodu.

„Promiň, neměl jsem se tak hloupě ptát. Zůstaň ještě.“ Fernando moc dobře vytušil, jak tahle situace Draga ničí. Ale bylo tu ještě něco. Něco se dělo, ale Fernando nedokázal zjistit, co.

„V pořádku. Musím jít.“ Drago dál nemeškal a vydal se na cestu domů. Pomalu se loudal městem k domovu. Malé stavení, které si se Sandrou postavili, zářilo novotou i po deseti letech. Drago si uvařil čaj a posadil se ve své knihovně k hromadě knih, které si chtěl prostudovat. Bez Sandry mu tady bylo smutno. Nechtěla se hnout od svého nemocného otce ani na krok a tak teď trávila většinu času v Tarapace.

„Pati??“ Drago probudil lehký dotek na jeho ruce. Venku se začalo stmívat. Drago zamžoural. Zaostřil na dýku ležící na stole a pak na stránku v knize, kterou četl. „To nebyl sen?“ pomyslel si s mírným úlekem, ale nahlas řekl: „Usnul jsem?“

„Jo.“ Alex se lehce ušklíbl. „To se ti poslední dobou stává poměrně často.“

„Hele, prcku. Moc se nesměj a rači mi řekni, co budeme večerět.“ Drago zaklapl knihu a doploužil se do kuchyně.

„Dáme si palačinky!“ vypískl nadšeně Alex.

„Už zase?“ zabručel si pro sebe Drago. „Co bych pro tebe neudělal. Zatímco Drago připravoval jídlo, Alex mu nadšeně vyprávěl události uplynulého dne.

„Tati? Proč taky neumím kouzlit?“ vypadlo najednou z Alexe. Než mu Drago stihl odpovědět, začal do sebe soukat další palačinku s čokoládou a oříšky. Chlapec zdědil po Sandře přemýšlivou povahu a tahle otázka ho neustále trápila.

A je to tady zase. Nepřipadám si jako otec osmiletého dítěte a přesto ho mám. Sakra koukej mu to už nějak rozumně vysvětlit, nadával si v duchu Drago.

„Tati?!“ dožadoval se Alex odpovědi, když se mu otcovo mlčení zdálo nekonečně dlouhé.

„Poslyš, vzhledem k tomu, že můj otec byl kouzelník a moje matka byla obyčejnou smrtelnicí, tak už i na mě se přenesla jistá pravděpodobnost, že nebudu umět kouzlit. Ale nestalo se. No, a když jsem si vzal tvoji maminku, tak se možnost, že náš potomek nebude ovlivněn magií, ještě znásobila. Chápeš? Prostě si zdědil víc vlastností po matce, než po mně.“

„To nechápu. Jsem synem nejmocnějšího kouzelníka na světě a neumím ani jedno jediné pitomé kouzlo. Proč?“

„Co? Kdes vzal toho nejmocnějšího kouzelníka?“ Drago se musel smát.

„Slyšel jsem dědečka Artura, jak s někým mluvil o nějakém proroctví. Prej jednou povstane z řad kouzelníků jakýsi mág mágů. Král všech kouzelníků, který rozhodne o osudu lidského rodu, včetně kouzelníků. A máš to být ty.“ Alex sklopil oči. Věděl, že je vrcholem neslušnosti poslouchat cizí rozhovory, ale musel svoje tvrzení otci nějak doložit. Drago po jeho slovech znechuceně odhodil nedojedenou palačinku na talíř.

„Proroctví! Blbosti, nesmysly, žvásty a ty je posloucháš za dveřma a ještě ke všemu jim věříš!“

„Já opravdu nechtěl.“ Alex cítil, jak se mu do očí derou slzy.

„Promiň, Alexi. Nesmíš brát fakt, že neumíš kouzlit jako křivdu. Podívej se kolem sebe, co lidí to neumí, a přesto žijou šťastně.“ Drago se zhluboka nadechl, aby se ovládl.

„Ale Elis se mi kvůli tomu směje.“

„Elis neví, jak se má chovat. Způsobem, jakým se dnes

kuchyně. Ztěžka se posadil ke stolu a sledoval, jak se Alex cpe ranní snídání.

„Na. Vypij to. Určitě se ti po něm udělá líp.“ Alex přisunul Dragovi pod nos hrnek, ze kterého se vydatně kouřilo. „Myslel jsem, že pojedeme na projížďku, ale jak na tebe koukám, bude asi lepší, když si odpočineš.“

„Css...Přide mi, že odpočívám čím dál tím víc, ale stále si připadam unavený. Necháme tu vyjížďku na jindy, ano? A teď běž ven. Nemusíš se o mě starat. Zvládnou to tady sám.“ Drago si pomalu usrkl horkého čaje a zašklebil se.

„To je teda síla! Chceš mě zabít?“

„Jen to vypij. Asi mi trošku ujela ruka, ale vyspíš se po tom a bude ti líp. Uvidíš. Můžu s sebou ven vzít tu dýku, co jsem vyhrál?“ Alex se trásl nedočkavostí, až se pochlubí svým přátelům skvostným dílem.

„Jen ji s sebou vezmi, ale buď opatrný. Je ukována z velmi zvláštní ocele. Říká se jí Silvánská. I pouhé škrábnutí od ní může být smrtelné,“ varoval ho Drago.

„Ale jak to?“ Alex vykulil oči. Nemohl věřit svým uším. „Proč by Teodor vykoval dýku z něčeho tak nebezpečného?“

„Řekl bych, že nemá ani páru o tom, co ten materiál doveče. Teď poslouchej. Vypráví se legenda, že v dávných dobách, kdy kouzelníci vedli válku s draky, přišel ke kouzelníkům kovář. Byl výjimečný. Kdo ví, možná to byl taky kouzelník. Každopádně tenhle kovář ukoval kouzelníkům zbraně z ocele, kterou svět dosud neviděl. Bylo to, jako kdyby žila vlastním životem. Toužila po krvi a svoji touhu přenášela i na svého majitele. Stačilo draka pouze zranit mečem z této ocele a on pak ve velkých bolestech většinou zemřel. Kouzelníci se radovali, a neviděli, jakou zkázu kolem sebe rozsévají. Ale pocit vítězství jim nevydržel dlouho. Jednou byl zraněn velmi mocný drak, který na svém smrtelném loži vyřkl kletbu. Zaklel Silvánskou ocel. Vložil do té kletby veškeré své učení o staré temné magii i všechnu svoji bolest a obrátil tak ten rádobý zázrak nejen proti kouzelníkům, ale i proti lidem, z jejichž rukou ocel vzešla. Tvrdí se, že když válka skončila a mezi draky a kouzelníky byl nastolen mír, byla všechna ruda, ze které se Silvánská ocel vyráběla, zničena. Neměl zůstat ani gram. A pokud by zůstal,

byla výroba této ocele zakázána pod pohrůžkou smrti.“ Drago si s povzdechem prohlédl dýku v Alexových rukou.

„Ale jak k ní přišel Teodor, pokud byla všechna zničena?“ zajímal se Alex.

„Je to jen legenda, Alexi. Legendy bývají často napůl smyšlené. Ale jak vidíš...Silvánská ocel je tu. Nebyla zničena. Je tu a přitom již nikdy neměla spatřit světlo světa. Měl bych Teodora varovat. A ty dávej opravdu velký pozor.“

„To ji raději zničíme, než aby někomu ublížila!“ vyskočil Alex od stolu.

„NE! Jednou je to odměna pro vítěze velkého běžeckého závodu, tak si ji nech. Říkal jsem, že je to jen stará legenda. Třeba na tom není ani drobet pravdy.“

„Tati! Seš špatnej lhář. Ale dobře. Nechám si ji.“ Alex dál neváhal a vyběhl ven ze dveří do nového, svěžího dne. Drago stál na prahu a díval se za ním. Nad jeho hlavou zakroužil temný stín a na zem se snesla rudá dračice.

„Dej mi na něj pozor, Alsinulo,“ promluvil tiše Drago.

„Budu ho opatrovat jako oko v hlavě. Stejně jako tebe, Šlechetný. Borago loví daleko v horách. Má hlad.“ Drago lehce kývl na znamení, že vnímá její sdělení. „Pořád roste. Nediv se, že je tak nenasytný. Za chvíli bude větší než ty, Alsinulo.“

„Bude po svém otci. Nejen mohutný a silný, ale i inteligentní a velice mocný. Bude ti velkou oporou, až já tady jednoho dne nebudu.“ Alsinula tuhle větu pronesla se zvláště smutným zabarvením v hlase. Drago si ji bedlivě prohlížel. Poslední dobou se mu zdála zvláště uzavřená a hlavně smutná. „Jak to myslíš?“ zamračil se po chvíli.

„Každý na téhle zemi má vyměřen nějaký svůj čas. A já tu žiji už přespříliš dlouho. Nech to být, Šlechetný. Máš mnohé jiné starosti, kterým by ses měl věnovat. Jdu za Alexem.“ Alsinula se lehce dotkla čumákem Dragova čela na rozloučenou a chystala se k odletu. Pak se ale zarazila a otočila k Dragovi hlavu na dlouhém lадném krku. „Dávej si pozor na Silvánskou ocel. Ani netušíš, jak pro tebe může být nebezpečná,“ varovala ho.

„Mám tě příliš rád na to, abych ti nadával za to, že posloucháš cizí rozhovory. A teď už opravdu běž,“ usmál se na ni Drago.

Alsinula neváhala už ani vteřinu a mávla mohutnými křídly. Za malou chvíli zmizela kdesi v dáli. Drago se vrátil do domu. Rychle upustil od původního plánu, jít si obléknout košili a posadil se. Cítil se slabý a unavený. S odporem se podíval na čaj, který mezi tím stihnul vychladnout.

„Studený je to snad ještě hnusnější,“ bručel si pro sebe Drago. Po několika doušcích, při kterých se musel nesmírně přemáhat, aby je vypil, se podíval na dno hrnku. Po chvíli zjistil, že se mu klíží oči.

Nesmíš spát. Spi...jsi unavený. Potřebuješ si odpočnout. Spánek. Spánek. Vířilo Dragovi myslí. Přes veškerou snahu nedokázal udržet oči otevřené a usnul. Zdál se mu podivný sen plný zvláštních událostí.

„Buch, buch, buch!“ ozvalo se zpoza dveří. Nejdříve si Drago myslel, že je to pouhá součást jeho snu, ale když se naléhavě zabušení ozvalo podruhé, pochopil, že je to skutečnost. Chtěl se zvednout od stolu, ale zamotala se mu hlava. Chvíli zhluboka dýchal a pak to zkusil znovu. Vrávoravým krokem se dovedl ke dveřím a otevřel je. Zdálo se mu, že musí vážit nejmíň tunu.

Co mi to ten kluk namíchal? Připadam si jak zdrogovanej, honilo se Dragovi hlavou, když nevěřicně zíral na neznámého hosta. Ve dveřích stála překrásná tmavovlasá žena. Prohlížela si ho nekonečně hlubokýma a smutnýma očima. Přes všechn smutek se jí však na malý okamžik mihl v očích zájem. Nečekala, že jí otevře mladý pohledný muž a ještě ke všemu bez košile. Drago cítil jak rudne pod jejím pátravým pohledem.

Měl ses oblíct, blbče, nadával si v duchu.

„Hledám Draga,“ prolomila žena tíživé ticho. Její hlas byl tichý a klidný.

„To...to jsem já.“ Drago potřepal hlavou, aby se zbavil otravných mžitek před očima. Možná mám jenom halucinace a tohle všechno se mi zdá.

„Mohu dál?“ Žena udělala krok kupředu a Drago instinktivně poodstoupil.

„Jsi skutečná? Nezdáš se mi náhodou?“ nedalo to Dragovi. Ačkoli žena vypadala smutně, rozesmála se jasným zvonivým smíchem. Stála tam a smála se z plných plic. Drago se mezi tím snažil vyčistit si hlavu. Zhluboka dýchal čerstvý vzduch, který

působil blahodárně na jeho bolavou hlavu.

„Ne. Opravdu se ti nezdám. Dlouho jsem neslyšela tak vtípnou poznámku. Ale asi bys neměl pít tak silné čaje proti bolesti. Ty zuby tě brzy přestanou zlobit,“ promluvila, když jí přešel záchvat smíchu. Drago na ni nechápavě hleděl, když jako přízračná bytost proplula kolem něj do domu. Drago ji následoval.

„Jistě máš mnoho otázek, Drago, ale nejprve na sebe něco hod’.“ Žena se na něj usmála a v očích ji zahořely plamínky touhy. Drago se bez řečí otočil na patě a zmizel v ložnici.

„Měl by sis nafackovat, Drago. Aby ses probral,“ promluvil jen tak k sobě, když hledal v truhle čistou košili.

„Máš to tady moc hezké,“ prohlásila žena, když se vrátil. Dlaní přejížděla po ručně vyřezávané židli a užívala si tu dokonalou propracovanost.

Drago se zamračil. „Moje práce. Ale asi ses nepřišla bavit o řezbářství. Nechci bejt nezdvořilej, ale nerad chodím kolem horký kaše, takže mi řekni, kdo jsi a co potřebuješ.“ Vážně se zlobil. Nebylo mu dobře a navíc si nemohl vzpomenout, co se mu to vlastně před chvílí zdálo. Tušil, že to bylo něco důležitého.

„Omlouvám se. Jmenuji se Elain. Pocházím ze země, která leží daleko na severu. Utekla jsem tam odtud před záhadnou nemocí, která zabíjí tamní obyvatele. Myslím si, že stejnou nemocí trpí i král Alexandr, o kterého se prý staráš. Můj manžel je také vážně nemocný a můj malý synek na ni nedávno zemřel. Prosim, pomoz mi. Nechci ztratit i manžela.“

„To je mi líto.“ Drago cítil, jak se mu svírá hrdlo. První myšlenka, když Elain řekla, že jí umřel syn, patřila Alexovi. „Ale já ti nemohu pomoci. Neznám lék. Nedokážu tu nemoc vyléčit.“ Drago se zachvěl. Znal ten pocit, který mu připadal jako obrovská slizká pijavice, plazící se po jeho páteři a paralyzující jeho mysl. Byl to strach. Víc nemocných? A dokonce i mrtví?

„Ale dokážeš ji zpomalit!!“ vykřikla Elain.

Drago povytáhl obočí: „Vážně?“

„Jak dlouho je král nemocen?“

„Asi měsíc.“

„No, vidíš. Lidé, kteří se nakazí, většinou umírají do čtrnácti

dnů. Jak to, že Alexandr ještě žije?“

Drago chvíli usilovně přemýšlel a kousal se při tom do rtu. „Má tuhý kořínek. Ale když nad tím tak uvažuji, namíchal jsem mu lék, ale myslel jsem si, že nefunguje, když nebyl vidět žádný účinek. Podle toho, co říkáš, Elain, má možná můj lék zpomalující účinky.“

„Chytřej kluk,“ prohodila jen tak mezi řečí Elain a nevyšimla si Dragova nesouhlasného pohledu. „Chci ten lék pro svého muže. Už jsem přišla o syna. Další ztrátu bych neunesla.“

„Ještě moment. Jak daleko odtud je ta tvoje země?“ Drago byl najednou plně při smyslech. Zapomněl i na svoje bolavé zuby. V hlavě se mu honil plán na odjezd. Musí ohnisko nákazy prozkoumat na vlastní oči. Jednoduchým kouzlem nechal na stole, u kterého seděli, vykreslit mapu dosud známého a prozkoumaného světa. Elain to se zájmem sledovala.

„Tady odtud pocházím,“ zabodla prst do místa na mapě. „Země jménem Neve. Znamená to věčný sníh. Nikdo si nepamatuje, kdy naposled tam byla země beze sněhu.“

„Víš ještě o nějaké jiné zemi, kde by se ta nemoc vyskytla?“ Drago nechal mapu zmizet a snažil se najít souvislosti.

„NE!“ Elain prudce zavrtěla hlavou a rozvířila tak kolem sebe záplavu lesklých černých vlasů.

„A nepřijde ti divné, že se ta nemoc objevila zrovna tady? Tak daleko od Neve a to ještě ke všemu jen u jednoho jediného člověka?“

„Asi to má nějaký hlubší význam, který nám uniká,“ pokrčila Elain rameny.

„Hlubší význam,“ odfrkl si zlostně Drago.

„Co má tohle vyptávání za smysl? Pomůžeš mi nebo ne?! Nemám čas ztrácet čas.“ I Elain už byla trošku nervózní. A nebylo to jen z toho důvodu, že její manžel umíral. Dráždil jí Dragův vzhled a intelekt. Vypadal tak zranitelně, a přesto cítila, co v něm dřímá za obrovskou sílu. Toužila po tom ho obejmout a ujistit ho, že všechno bude v pořádku. Byl tak podobný svému otci. Tiše si povzdechla.

„Děje se něco? Jsi v pořádku?“ V Dragově hlase zazněly obavy.

„Ne, nic se neděje. Jen ses pořád nevyjádřil.“

„Jo. Pomůžu ti. Ale mám podmínku. Chci jít s tebou a podívat se na tvého manžela osobně.“ Drago se chvíli přehraboval ve své skříňce s bylinkami, než našel to pravé, co hledal.

„Nemám žádné námitky. Pojdme.“ Elain otevřela dveře a společně vyšli do parného letního odpoledne. Nemluvili. Oba byli hluboce pohrouženi do svých myšlenek. Čím víc nad tím Drago přemýšlel, tím měl větší obavy. Nedokázal ani vnímat pozdravy od známých, které potkávali.

„Tak. Tady to je.“ Elain vstoupila do malé chaloupky na okraji Argonu, kde přebývala i se svým nemocným manželem. Drago si pozorně prohlédl muže, ležícího na nepohodlném lůžku. Vykazoval všechny příznaky, jimiž trpěl i Alexandr. Ten ubožák byl v bezvědomí, trpěl vysokou horečkou, křečemi, těžko se mu dýchalo. A co víc, mluvil ze spaní podivným, neznámým jazykem.

„Je úplně ve stejném stavu jako Alexandr. Ta řeč? Neznáš ji náhodou?“

Elain lehce zavrtěla hlavou.

„Moment!“ Drago se zarazil a začal bedlivě prozkoumávat levé zápěstí Elainina muže. Měl na něm poměrně čerstvou jizvu, která připomínala jizvu po podřezání žil. „Odkud má tohle zranění?“

Elain se naklonila nad svého muže a zamračila se. „Nemám nejmenší tušení. Vidím tu jizvu poprvé. Přisahám.“ Trochu se děsila Dragova podezíravého pohledu.

„Dobře. Namíchám ti bylinnou směs. Odvar mu podávej dvakrát denně. Snaž se do něj dostat nějaké jídlo a pití.“ Zatímco Drago míchal odvar, který jak doufal dokáže brzdit záhadnou nemoc, Elain ho pozorovala. Když se na ni Drago podíval, napadlo ho nespočetně dalších otázek.

„Elain? Co si myslíš, že tu nemoc způsobilo?“

Tmavovlasá kráska zvedla hlavu a střetla se s Dragovým pohledem. V očích měla zvláštní výraz. „Upřímně...ehm...myslím si...“ Elain se kousla do rtu a pak pokračovala. „Ne, nemyslím si. Víím to naprosto jistě. Tu nemoc způsobilo velké zlo.“

„ZLO??“ Drago se tvářil překvapeně a neubráníl se trochu pobavenému výrazu.

„Ano! Zlo! Je všudypřítomné. Bere lidem sílu i radost ze

života!“ zlobila se Elain.

„Ale zlo dřímá v nitru každého z nás, záleží na okolnostech a hlavně na nás, jestli ho chceme nechat vyplout na povrch. Proč tedy nejsme nemocní všichni?“ Drago se odmlčel a chvíli zápasil s nemocným, dokud se mu nepovedlo vpravit muži do úst hořkou tekutinu.

„Jsem ti vděčná za pomoc, ale raději už běž.“ Elain otočila téma hovoru tak rychle, že Drago zůstal jen němě stát.

„Mám ještě jednu otázku. Poslední,“ vzpamatoval se. Musel to vědět. Kdo byla ta žena? Měla kolem sebe velmi zvláštní energetické pole. Drago si ho teď plně uvědomoval. Vnímal její osobnost úplně jinak, než před několika okamžiky.

„Asi tuším, na co se chceš zeptat. Ale neptej se, Drago,“ řekla Elain tiše s pohledem odvráceným pryč.

„Ale proč?“

„Protože bych ti neodpověděla. A teď, ještě jednou děkuji a běž už.“ Elain vystrčila překvapeného kouzelníka ze dveří. Chvilku ho ještě sledovala oknem, jak tam rozpačitě stojí. Po několika vteřinách váhání se Drago rozhodl odejít. Měl takové tušení, že se s Elain nevidí naposled. Na náměstí zaváhal, neměli se zastavit za Fernandem v jeho šermířské škole. V tuhle hodinu obvykle míval trénink se svými svěťenci. Rozhodla až nesnesitelná únava, která najednou na Draga padla. Pomalým krokem došel do ztichlého domu, kde se ještě vznášela jemná Elainina vůně. Nehodlal se zdržovat nějakým obědváním. Ačkoliv ho zuby opravdu z ničeho nic přestaly bolet, jak předpověděla Elain, únava byla větší než hlad, který se právě drze a vtíravě dožadoval pozornosti v podobě kručení v žaludku. Unaveně padnul na postel a v několika okamžicích usnul tvrdým, tentokrát bezesným spánkem.

„Buch, buch!“ mlátil opět někdo nevybíravě na dveře Drago-va malého království klidu. Drago si jen velmi nerad přiznával, že to opět není sen.

„To už je dneska podruhé, co mě někdo vzbudil! To snad není normální.“ Drago vstal z postele s přesvědčením, že osobu stojící za dveřmi roztrhne jako hada. Jen co je otevřel, okamžitě si to rozmyslel. Stála tam Kasandra a vypadala snad tisíckrát hůř než on.